

SOLUTIONS

Aprīļa nr.(2016)

REDAKTORA SLEJA

*otā mē dām
saldēti*

Pavasariņš sveiciens visiem!
Ir sācies gada beigu posms, sirdī tāda silta, pavasarīga noskaņa. Daba visapkārt mostās, zied un plaukst, un es ceru, ka tai līdzī mostamies arī katrs no mums!:)

Šajā numurā redzēsiet, kādas nozīmīgas lietas paspējušas norisināties gan skolā, gan ārpus tās, kamēr liela daļa no jums baudīja brīvlaika pēdējās dienas, kā arī, protams, atcerēsīties, kādus svētkus esam aizvadījuši pēdējā laikā. Novēlu visiem kārtīgi izbaudīt pavasara burvīgo dvašu, jo starp skolas soliem un sakrājušām mājas darbu kaudzēm ir vienmēr jāatrod nedaudz laika sev un pastaigām svaigā gaisā.

Lai pavasaris jums un jums pilns saulēs un enerģijas!:)

ŠAJĀ NUMURĀ

Brisele	2. lpp.
Eksāmeni, Stāsts	3. lpp.
Sv. Patrika diena, Lieldienas	4. lpp.
Absolvents	5.-6. lpp.
Lieldienas, Krustvārdu mīkla	7. lpp.

Š. g. 17.- 20. martā Evita Melluma, Dans Rozentāls un Alīna Ešenvalde devās braucienā uz Briseli, lai dalītos viedokļos par bēgļu migrāciju.

Kā tas sanāca, ka Tev bija jābrauc uz Briseli?

Atbild Evita:

Skolotāja Zaiga uzrakstīja projektu "Your Europe Your Say" konkursam, un laimīgā kārtā Priekules vidusskolai izdevās būt tai, kas šogad pārstāvēja Latviju Briselē. No skolas, kā mums teica, tikām izvēlēti tieši mēs - Es, Dans un Alīna, pateicoties mūsu angļu valodas zināšanām, jo diskusijas, viedokļu apmaiņas, prezentēšanas un viss pārējais norisinājās tikai angļu valodā- nācās saprast un runāt gan sarunvalodas līmenī (iepazīstoties ar citu dalībnieku pārstāvjiem), gan arī nedaudz politiskākā valodā, jo šī gada tēma „Migrācija” nebija tā vienkāršākā.

Kādas bija sajūtas lidmašīnā? Vai pirmo reizi lidoji ar lidmašīnu?

Atbild Dans:

Tā kā tā bija mana pirmā reize lidojot, tad sākumā biju patīkami satraukts. Kad atradāmies vēl uz zemes, tad debesis bija apmākušās un bija bieža migla, bet tikko kā pacēlāmies virs mākoņiem, mums skatam pavērās neaprakstāms saullēkts. Tas lidojumu no Palangas līdz Kopenhāgenai padarīja 10000x labāku. Visus pārējos lidojumus es vienkārši gulēju... :D

Kur nakšņojāt?

Atbild Alīna:

Nakšņojām četru zvaigžņu viesnīcā.

Kā ar ēdienu? Paši pirkāt vai atmaksāja?

Atbild Evita :

Dienas naudu nedeava, nācās nedaudz pierast pie tā, ar ko baroja tur- sviestmaizes, sviestmaizes, sviestmaizes.:D Bet vismaz garšīgas un pilnas ar kaut ko barojošu- lasi, šķiņķiem utt. Arī visādi jogurtiņi un šokolādes pudiņi, šķiet, vidēji kādus 5 dienā apēdām (Dans vidējo rādītāju paceļ par vienu uz augšu.:D). Kad cilvēks esi pieradis pie kārtīgām latviešu brokastīm, bet negribi iet uz veikalu iztērēt visu naudu, jo cenas vietam- oj oj oj.. Tad tā čābīgi. Pirku sāļos riekstiņus un daudz saldu šokolādes vafeļu, jo izvēle veikalā ar diži liela nebija.

Smieklīgs atgadījums Briselē?

Atbild Dans:

Pats īsti šoreiz neko tādu neizdarīju. Autobusā no lidostas tik gadījās, ka Evita iekrita kaut kādām džekam klēpī, kad šoferis izdarīja kārtējo aso pagriezieni. Tie džeki normāli spiež pedāli grīdā.. :D

Ko jaunu uzzināji Briselē?

Atbild Alīna:

Biselē es sapratu to, cik Latvijā viss ir droši un labi. Uzzināju lietas par imigrantiem no to valstu pārstāvjiem, kurās imigrantu problēma ir aktuāla, kā arī paplašināju savu redzesloku un ieguvu lielisku pieredzi.

Kādi bija pirmie iespaidi par Briseli?

Atbild Evita:

Tāda īberīga man jāteic.. Visāds rasu, valodu un tradīciju sajaukums, kā arī gaumīga bezgaumība. Tipiski arī šķita, ka viņi nepieturas pie viena stila - te koka ēka jūgendstilā, tepat blakus jauna, moderna stikla ēka, te atkal kāds ķieģeļu vai betona nams - viss vienā čupā.:D

Tādu ēmīgu sajūtu arī rada militārie, kas staigā visapkārt ar ieročiem, kā arī kontroles vārti visur, kur dodies, taču tādos apstākļos tas ir ļoti svarīgi, tāpēc neiebilstu nedaudz uzmanības no spēcīgiem apsargiem. :D

Pastāsti par pirmo darba dienu.

Atbild Dans:

Tātad... pirmo dienu īsti nevarētu nosaukt par darba dienu, jo tas vairāk bija tās kā iepazīšanās jeb ice-breaker vakars. Daudz runājām un mēģinājām iepazīties ar citu valstu pārstāvjiem. Vakara noslēgumā, protams, gardas vakariņas un ceļš atpakaļ uz viesnīcu. Tā kā pa nakti bijām gulējuši maz, tad ar aizmigšanu problēmu nebija.. :D

Vai apmeklējī kādus kultūras pasākumus?

Atbild Alīna:

Jā, apmeklējām kara muzeju, sarkofāgu muzeju un dinozauru muzeju.

Kā pagāja piektdiena?

Atbild Alīna:

Piektdiena bija ļoti nogurdinoša, jo no 8:30 līdz 19:00 bija jādama un jādiskutē par to, kā iekļaut imigrantus mūsu sabiedrībā. Tas bija diezgan nogurdinošs darbs, bet beigās viss bija labi.

/Intervēja Linda Meške/

Nebeidzamā stāsta turpinājums

Akrila par šo dīvaino ziņu bija tik satraukta, ka, nesavācot pat savas skolas mantas, uzreiz devās līdz vecākiem. Akrilas galvā šaudījās neskaitāmas domas: "Kas notiek? Kāds ir nomiris? Vecāki, kāpēc jūs mani mokāt neziņā?". Protams, tā kā Akrilai no uztraukuma mēdza rausīties valoda, viņa pat nespēja salikt loģisku teikumu, lai beidzot pajautātu vecākiem, kas notiek. Beigu beigās, saprotot, ka viņi visi dodas uz mājām, ne jau Purvciema mājām, bet Īstajām- Viļānos, Akrila nedaudz nomierinājās. Pajautājusi vecākiem- kam tad par godu viņa tika izrauta no stundām un kāpēc tad īsti viņi visi dodas šajā braucienā, Akrila saņēma atbildi no mammas: "Meitiņ, lāčukiņ, Tev taču šodien ir dzimšanas diena!" Akrila, protams, jutās vairāk nekā pārsteigta un neizpratnē par šo visu. Tā nu bija sanācis, ka Akrila pēdējo dienu satraukumu dēļ bija aizmirsusi pat, ka viņai ir dzimšanas diena. Aizbraucot uz vecajām mājām, viņus sagaidīja visi, visi Akrilas draugi un, protams, Rolands. Par to gan Akrila bija vairāk nekā pārsteigta... Akrila bija tik laimīga par visu šo, jo beidzot nejutās vientuļa- apkārt bija visi svaigākie. Pēc tam, kad visi bija apēduši gardo kūku un izsmējušies par jautrajiem un nu jau neskaitāmajiem Akrilas apmaldīšanās piedzīvojumiem Rīgā, pienāca laiks dāvanām... Protams, neskaitāmas foto kolāžas no labākajiem draugiem, taču pati jaukāka dāvana bija mazs, ruds brīnumiņš- kaķītis. Akrila nespēja beigt priecāties, un, lai gan bija no tām meitenēm, kas neraud, pat viņai paspruka dažas asariņas no saviņņojuma... Un, kad visi bija kur nu kurais aizgājuši, viņa atrada savas jakas kabatā mazu, jauku kartīti... Tā bija no Rolanda, un viņš rakstīja: „Akrila, ceru, ka saproti to, ka esam kas vairāk kā draugi...”

/Elza Līga Strēle/

Eksamenu laiks ir sācies!

Domāju, liela daļa no jums pamanīja, daļa varbūt nē, taču, kamēr lielākā daļa skolēnu baudīja pavasara jauko brīvlaiku, 12. klases skolēni jau paspēja kārtot (cerams arī nokārtot) svešvalodu- krievu un angļu valodas- eksāmenu. Kā mums gāja pirms un pēc eksāmena rakstīšanas? Lasīsim tālāk un uzzināsim!

Gatavošanās eksāmenam- ar šiem vārdiem parasti iztēlojās aptuveni šādu situāciju- acis rūtinas, pulkstens 2:00 naktī, pēdējā diena pirms eksāmena. Jā, arī tā var gatavoties, taču pētījumos atklāts, ka tas nekam neder, jo vismaz 7 stundu garš miegs ir galvenais priekšnosacījums labiem, veiksmīgiem rezultātiem.

Patiesībā, gatavoti eksāmenam mēs tiekam jau no pašas pirmās klases, tāpēc, jo agrāk saprot, ka jāsāk taka būtu kaut ko laiku pa laikam noglabāt smadzeņu traukā, jo labāk- mazāk stresa, pienākot lielajai dienai. Taču mēs jau visi saprotam, ka teju neviens nav tik apzinīgs, ka vienmēr visas stundas apmeklētu, visu pierakstītu, visu iegaumētu. Tieši tāpēc pirms eksāmena gatavošanās kļūst nedaudz saspringta gaisotne, daļa cenšas ķert un grābt visu, ko vēl pēdējā brīdī var paspēt iemācīties- tā ir apziņa, ka neesam gluži gatavi.

Taču lielākā daļa no mums vēl līdz pēdējam brīdim nevarēja aptvert, ka tas brīdis tiešām ir klāt. Sajūta, ka vēl jau laika daudz, sāksu nākamnedēļ.. un tā vairāku mēnešu garumā. Kad brīdis beidzot pienācis, tad domas galvā:” Eu, ja kāds man tagad iedotu vēl vienu nedēļu- nu TAD jau gan es vēl tomēr kaut ko pamācītos.”

Kad tā diena bija klāt, uztraukums, protams, redzams pilnīgi visu acīs, bet ko nu vairs- jāiet jau telpā, jāatrod visērtākā pildspalva un jāraksta saskaņā ar prātu un sirdi. Pēdējais likums obligāts- tā ir gan manas pašas, gan daudzu vislielākā kļūda, proti, uzrakstīt, nosvītrot un uzrakstīt tā, kā pašai pēc tam šķiet galīgi nepareizi, bet pieņemt par pareizu.

Lai nu kā- eksāmena rezultāti jau nav tie, kas nosaka mūsu patieso zināšanu līmeni un turpmāko dzīves gaitu. Daudz būtiskāk ir būt jaukam un sirsnīgam cilvēkam, kas vēlas sevi pilnveidot- arī tas pavērs dzīvē daudz ceļu.

/Evita Melluma/

SVĒTĀ PATRIKA DIENA, LIELDIENAS

Svētā Patrika diena

Svētā Patrika diena ir Īrijas nacionālie svētki, taču tos svin visā pasaulē par godu misionāram Patrikam, kurš 5. gadsimtā Īrijā ieviesa kristīgo ticību. Kā tie radušies un kā tos atzīmē? To tūlīt uzzināsim.

Vēsture.

Par Svēto Patriku stāsta visdažādākās leģendas. Piemēram, runā, ka viņš ar trīs lapu āboliņa palīdzību izskaidrojis cilvēkiem Svētās Trīsvienības jēdzienu. "Tāpat, kā trīs lapas var augt uz viena stiebra, tā arī Dievs var būt viens trīs personās" – šī frāze kļuva par leģendu, un trīs lapu āboliņš - par vienu no šīs dienas simboliem.

Īrijā pastāv tradīcija piespraust pie apgērba āboliņu, kas simbolizē krustu, katolicisma krāsu, kā arī pašas „smaragda” valsts krāsu.

Kas bija Svētais Patriks?

Īrijas patrons Sv.Patriks dzimis Velsā aptuveni 385. gadā. Viņa īstais vārds bija Meivins, un viņš gandrīz nav ieguvis Īrijas bīskapa amatu izglītības trūkuma dēļ. 16 gadu vecumā viņu pārdeva verdzībā īru marodieri, kas ielauzās viņa dzimtajā ciemā. Tieši verdzības gados Meivins pietuvinājies Dievam. Pēc sešiem gadiem Meivinam izdevies izbēgt un viņš devies uz Senžermēnas klosteri, kur 12 gadus mācījies pie Okseras bīskapa un nolēmis pievērsties misionāra darbībai. Kad Meivins bija kļuvis par Īrijas bīskapu - Sv.Patriku, viņam bieži radušās domstarpības ar nacionālās reliģijas pārstāvjiem, ķeltu draudiem, un viņš pat ticis vairākas reizes arestēts. Savas misijas 30 gadu laikā Sv.Patriks ne vien pievērsis pagānus kristīgajai ticībai, bet ar viņa gādību uzceltas daudzas skolas un baznīcas. Sv.Patriks nomira 461. gada 17. martā, kopš tā laika šo dienu svin kā Sv.Patrika dienu.

Kā atzīmē Svētā Patrika dienu?

Mūsdienās Svētā Patrika dienu svin miljoniem cilvēku visā pasaulē. Šajā dienā cilvēki no dažādām pasaules malām pievēršas īru tradīcijām- visapkārt skan īru nacionālā mūzika, tiek dejotas īru dejas. Bez šaubām nedrīkst aizmirst pašu galveno – parādes ar pūtēju orķestriem, ekstravagantiem kostīmiem, visapkārt amatnieku tirdziņi un smaidoši cilvēki. Šai dienā viss tiek nokrāsots zaļā krāsā- bāros pasniedz zaļu alu, veikalos pārdod zaļas bulciņas, bet vēl kreatīvāk tiek svinēts Čikāgā, kur upes ūdens tiek iekrāsots zaļš. Īrijā parāde Svētā Patrika dienā notiek vairāk nekā 30 pilsētās, ieskaitot galvenās parādes, kas notiek Korkā, Limerikā un, protams, Dublinā ar grandiozām svinībām. Šajā dienā ielās iziet tūkstošiem zaļās drēbēs ģērbtu īru rudās parūkās un zaļās cepurēs, lai ar vērienu nosvinētu savus nacionālos svētkus. Lai gan šo svētku pirmsākumi meklējami Īrijā, Svētā Patrika dienu ar krāšņām parādēm un jautrām izdarībām svin arī citviet pasaulē – Amerikas Savienotajās Valstīs, Kanādā, Austrālijā, Vācijā un citur.

Izmantotie avoti : TVNET; DELFI; StarStyle Blogs

/Dārta Leimane/

Viss par Lieldienam

Katru gadu Lieldienās mēs atzīmējam Jēzus Kristus augšāmcelšanos vai pavasara saulgriežus. Šos svētkus svin pirmajā pavasara svētdienā pēc pilnmēness iestāšanās.

Viena no Lieldienu tipiskākajām tradīcijām ir olu krāsošana, kurā dominē dabisko materiālu izmantošana- sīpolu mizas, vilnas dzijas dzīpari, bērzu lapas, alkšņu pumpuri, kumelītes. Jo vairāk olu saimniecei, jo vairāk nākamajā gadā vairojās lopi. Arī olu ēšanai šajā dienā piemīt sava gudrība: apēdot nepāra olu skaitu, cilvēku varēja piemeklēt kāda nelaime. Kas olas ēd bez sāls, tas melos visu gadu. Nemiers un nesaticība valda tajās mājās, kur olu čaumalas nesargā un samīn. Ja Lieldienās zog olas, tad zaglis paliek tikpat plīks kā ola. Lieldienās bērniem vajag ēst daudz olu, lai augtu apaļi kā olas.

Interesanti fakti par Lieldienām un to raksturīgākajiem simboliem:* Vārds "Lieldienas", visticamāk, cēlies no anglosakšu pavasara dievietes Ēostres jeb Ostaras vārda, kas nozīmē "spīdēt".

* Tradīcija krāsot Lieldienās olas un dāvināt tās citiem radusies Senās Romas impērijas laikā, kad Marija Magdalēna pasniedza Romas imperatoram Tiberusam sarkanā krāsā nokrāsotu olu kā Kristus augšāmcelšanās simbolu.

* Katru dienu visā pasaulē vistas izdēj 1,2 triljonus olu. Katrs cilvēks gada laikā apēd vidēji 173 olas. Naskākie olu ēdāji ir meksikāņi - viens iedzīvotājs gadā notiesā aptuveni 21,9 kg olu. Nelielā aptaujā uzzināsim kā skolotāja Agita Rukute svin Lieldienas.

1. Kā jūs domājat, kas ir Lieldienas ?

Lieldienas ir pavasara svētki, kā jau iekodēts pašā vārdā: liela diena, gaisma atgriezies, putni..jauna enerģija cilvēkiem un dabai.

2.Kādas Lieldienu tradīcijas jūs ievērojat savā ģimenē?

Mēs krāsojam olas, dāvinām tās, ēdam, sitamies ar olām, braucam ciemos pie Zaķu mammas un Zaķu papa meklēt olas.

3.Kādēļ , jūsprāt, Lieldienās ir augstu jāšūpojas?

Mana vecmāmiņa teica, ka Lieldienās ir augstu jāšūpojas, lai viss labi veiktos- veselība lai laba,lai nekas slihts nepiemeklētu, kā arī, lai laiks būtu labs, lai labi aug bērni, aitas, govīs, mieži.. kas nu kuram.

4.Vai jūs dekorējat lieldienu olas ? Ja dekorējat, pastāstiet- kā?

Jā, es krāsoju pamatā sīpolu mizās. Dažkārt arī dekorēju ar ziedīņiem, sūnām, lapiņām, rīsiem, krāsainu dziju. Esmu arī ar adatu izzīmējusi ornamentus.

5.Vai Lieldienās, ēdot olu, to ir jāapkaisa ar sāli?- Kāpēc?

Jā, saka , ka jāēd olas ar sāli, lai nemelotu, bet tas noteikti ir samērā jauns ticējums.jo ļoti sen sāls nav bijis un cilvēki ēduši krūmos un upmalās salasītas krāsainas, raibas putnu olas. Izvārīja un ēda bez sāls. Šodien katrs var darīt, kā grib, jo melošana jau nav atkarīga no sāls lietojuma. Es ēdu BEZ sāls- Priecīgas Lieldienas!

/Edīte Savickaite/

Kārlis Tiškus

Kāri, jau sen gribēju tevi nointervēt skolas avīzei. Zini, kāpēc? Man šķiet, ka tu esi sasniedzis daudz kopš pabeidzi vidusskolu. Un, ja par skolu, tad atkal-tu esi viens no pirmajiem, kas ienāk prātā, kad runā par tavu klasi. Daudz labu atmiņu, kas ar tevi saistās. Bet nu, sāksim interviju!

Tātad, absolvēji Priekules vidusskolu, kas tālāk? Kur mācījies?

Uzreiz pēc skolas beigšanas iesniedzu dokumentus divās skolās- Nacionālajā aizsardzības akadēmijā un Policijas koledžā. Atlases pirmo kārtu izgāju NAA(Nacionālajā aizsardzības akadēmijā), bet uz otro nemaz nedevo, jo arī VPK (Valsts policijas koledža) atlasī izturēju un izgāju arī visus testus. Galu galā izlēmu par labu VPK. Pēc gada pabeidzu mācības VPK un iestājos Juridiskajā koledžā, tiesību zinātņu nodaļā, kur vēl studēju.

Tagad tu strādā...

Pašreiz strādāju Valsts policijā, precīzāk esmu Valsts policijas Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors. Vienkāršāk būtu saprast, ja teiktu, ka strādāju Ceļu policijā.

Vai tas ir darbs, ko tu esi ar mieru strādāt visu mūžu?

Pats darbs, ko daru, ir interesants un katru dienu citādāks. Kā darbu, ko strādāt ilgāku laiku vai pat visu mūžu, es to varētu darīt no tās puses, ka tas ir interesanti un ir izaugsmes iespēja, bet no otras puses, nevienam nav noslēpums, ka, strādājot valsts iestādēs, nopelnīt var, bet par ļoti labu atalgojumu to nosaukt nevar, tādēļ pārsvarā no zamākajiem amatiem VP darbinieki ir spiesti strādāt divās darba vietās, vai arī kaut kur piepelnīties.

Pastāsti par kādu kuriozu atgadījumu.

Atgadījumi ir bijuši dažādi- gan jautri, gan dažkārt arī ne tik ļoti. Jāatceras kāds pieklājīgs... varu padalīties ar to, ka vienu dienu mammai ļoti lūdzošs, lai aizved mani uz Gramzdu peldēt, lai arī bija diezgan pavēss, bet kāds no draugiem jau to bija darījis un man arī par katru varu vajadzēja. Biju mammau tā izvedis, ka viņa piekrita, ar nosacījumu, ka man jābrauc ar riteni. Protams, kas ta man, uz riteņa virsū un minos, mamma ar mašīnu brauca no muguras. Kad aizminos līdz Gramzdas peldvietai, biju jau diezgan saguris. Lai vēl mani iesildītu, mamma man piedāvāja uzskriet, šķiet, divas reizes vēl grants kalnā. Man spēka vēl bija, ņēmu un skrēju arī. Kad tas darīts, izrādījās, ka tiku piemuļķots, jo peldēt man vienalga neļāva, un riskēt to darīt pret mammau gribu negribēju. Nācās vien mīties atpakaļ, jo mammau mazā mašīnā, ar kuru viņa brauca, riteni iekšā dabūt nu nekādi nevarēja.

Vienīgais, ko ieguvu no šī brauciena bija morāle- mammau labāk tiešām nekaitināt, ar riteni kādu laiku tiešām negribu braukt un peldēšu, kad atļaus, esot jau šeit, Priekulē. ;D

Vai tu Priekules vidusskolas jauniešiem, kas mācās policijas programmā, ieteiktu savu nākotni saistīt ar policijas darbu?

Domāju, ka, ja šie jaunieši ir izvēlējušies mācīties šo specifisko novirzienu, tad gan jau, ka ar domu par nākotni, vai arī vienkārši izmanto iespējas. Ja jau ir vēlme, tad kāpēc gan nē- izmācīsies, pastrādās, sapratīs, patīk tas vai nē, ko grib, ko nē un tā tālāk. Nevienam jau nav spiests strādāt nevienu konkrēto darbu savā nākotnē visu mūžu- nepatīks, var izmēģināt ko jaunu. Bet nu katrā ziņā policija nav tikai Ceļu policija vai patruļdienests. Ir daudz dažādu amatu un specifiku, kuras, manuprāt, liela daļa nemaz nezina un visu sauc vienkārši „Policija”, respektīvi- katrs var piemeklēt kaut ko sev tuvāku un atbilstošāku, ja jau vēlas strādāt VP (Valsts policijā).

Atgriezīsimies nedaudz dažus gadus atpakaļ. Ar kādām atmiņām tev saistās Priekules vidusskola?

Noteikti, ka ar ļoti labām atmiņām, salīdzinoši bieži atceros, kas un kā bija. Vispār 1.-12. klases ir ļoti pozitīvs laiks, kuru novērtē tikai parasti pēc skolas beigšanas.

Vai daudz kas no iemācītā noder dzīvē?

+) Protams, ka noder liela daļa no vidusskolā mācītā. Tālāk mācoties, ir arī priekšmeti, ko mācies no jauna pilnībā, un arī tādi, kurus tev nevajadzēs, bet pārsvarā jau viss ir pakārtots attiecīgajam mācību iestādes līmenim un tādējādi bez 1.-12. klašu izglītības, augstāk mācoties, neiztikt.

Ar klasesbiedriem satiecies?

Jā, pārsvarā ar pušiem no klases, joprojām spēlējam kopā bumbu un atpūšamies. Labi saprotamies, tas priecē. Ir arī tādi, kuriem esmu saticies salīdzinoši retāk, bet arī ar tiem ir par ko parunāt, mums vispār bija kopumā draudzīga klase, tāpēc kontaktu dibināt un uzturēt ar bijušajiem klasesbiedriem nav grūti.

Kāds ir labākais padoms, ko jebkad esi saņēmis?

Daudz padomu dzīvē ir noderējis. Piemēram, tas, ka nav ko lieki satraukties, par kļūdām un sīkiem niekiem, neviens tevi „nesifīs par to” un tās vienmēr var labot, galvenais ir gribēt un ticēt sev.

Kāri, kā draugi tevi raksturotu kādam, kas tevi nepazīst?

Diezgan provokatīvs jautājums. Grūti par sevi spriest. Cilvēki ir dažādi un arī attiecīgi pieredze saskarē ar mani ir dažāda, tāpēc domāju, ka tas atkarīgs no katra individuāli. Bet par to, ka kāds īpaši būtu par mani sūdzējies, dzirdējis neesmu. Ceru jau, protams, pēc iespējas uzturēt pozitīvas attiecības un viedokli par un pret sevi, ja to nevar, tad vismaz neitrālu.

Spilgtākās bērnības atmiņas?

Atkarīgs no tā, kādā jomā. Bērnībā salīdzinoši daudz sportoju, tāpēc gan jau galvenās un spožākās atmiņas ir tieši no tā, ļoti spilgtas bērnības atmiņas ir no tā, kad ar HK Vaiņodi uzvarējām Latvijas jaunatnes olimpiādē. Līdz tam Vaiņode ar savām bagātajām handbola tradīcijām jaunatnes olimpiādē zeltu ieguvusi nebija, bet mēs to izdarījām, turklāt, mazliet palielot sevi, iemetu izšķirošos vārtus zelta spēlē pāris sekundes pirms spēles beigām. Tās bija spilgtas un pozitīvas emocijas lielā darba un treniņu apjoma dēļ, ko izdarījām gatavojoties šim pasākumam.

Mīļākais ēdiens?

+) Atkarīgs no garastāvokļa, patīk pašam gatavot, parasti izvēlos asākus ēdienus, bet garšo arī tradicionālie ēdieni. Jāizceļ pašu marinēts un pavasarī ceptais pirmais šašliks, tas vienmēr ir īpaši baudāms.

Vai ir kaut kas tāds, uz ko tu nekad neparakstītos?

+) Esmu diezgan atvērts dažādiem izaicinājumiem, bet neparakstītos lēkt pirmais no liela augstuma ūdenī, nezinādams, cik tas ir dziļš un kas tajā atrodas.

Pastāsti, lūdzu, kāds ir laimīgs Kārlis Tiškus.

+) Laikam esmu ģimenes cilvēks, tādēļ mani viss apmierinātu un es būtu laimīgs, ja būtu laimīga mana ģimene, līdz ar to arī es.

Zinu, ka tu nodarbojies ar sportu. Vai tev ir hobijs, par ko citi uzzinot būtu pārsteigti?

+) Domāju, ka nē, visi zina, ka kādreiz spēlēju futbolu un handbolu, skrēju, bet tagad salīdzinoši nesen sāku nodarboties ar cīņu sporta veidiem, lai sevi pilnveidotu, bet izrādās, ka tas tik tiešām ir ļoti interesanti un patiesi aizrauj.

Vai tu kaut ko kolekcionē?

Diemžēl nē, bet tādu domu esmu pielāvis.

Pēc kā tu tagad ilgojies?

+) Tagad ne pēc kā, neesmu nekur aizbraucis, esmu Kurzemē, šeit strādāju, mācos, un arī visi man svarīgi cilvēki, kuri šeit bija pirms tam, ir šeit arī tagad.

Kur ir tava mīļākā vieta?

+) Ērti apavi un atbilstošs apģērbs, nezinu, par kādu konkrētu vietu, tiešām..

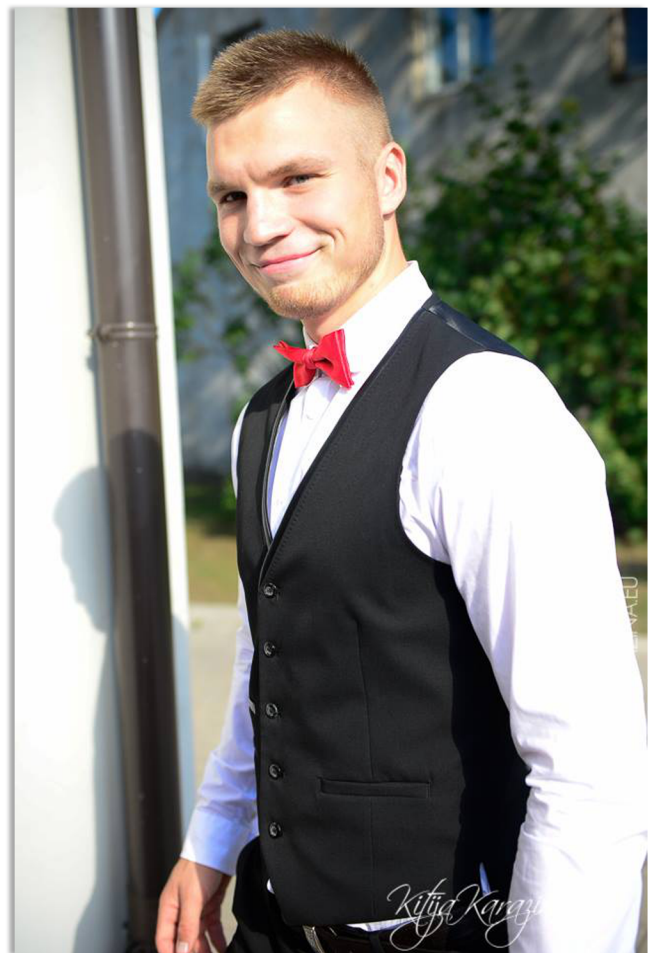
Kas būtu tā iespēja, kuru tu nekad nelaistu garām?

+) Izaugsme noteikti gan karjeras ziņā, gan arī sevis pilnveidošanā. Kā saka- „Uz priekšu, ne soli atpakaļ!”.

Vai vēlreiz būtu gatavs tādā pašā kompānijā, kā mēs to izdarījām, kad mācījies 12.klasē, aizlidojot uz Londonu?

+) Pilnīgi noteikti, ja vēl skolā ir tāda iespēja tiem, kas tur pašreiz mācas, to vajag izmantot, nenožēlosiet, tikai iegūsi! Kāri, liels tev paldies par interviju. Ilgi gaidīju šo brīdi, bet man izdevās!

/Intervēja Zaiga S./

LIELDIENAS

Olu krāsošanas mākslu sauc par "pysanka" (t.i. vārds, kas cēlies no Ukrainu valodas...Pēc senām olu krāsošanas tradīcijām, izmantoja tikai dabā pieejamās krāsas, pēc tam pārklāja ar bišu vasku un tikai tad tās vārīja...

Olu dāvināšana Lieldienās cēlusies no Ēģiptiešiem, Persiešiem, Gauliem, Grieķiem un Romiešiem, jo ola ir viņiem skaitļusies kā dzīves simbols

Liecības vēsta, ka ik gadu visā pasaulē tiek uztaisītas 90 miljonu šokolādes zaķu

Latvijā iedzīvotājs gadā apēd vidēji 203 olas

Avīzes redakcija

Redaktors

Evita Melluma

Datorgrafika

Orests Ozols

Fotogrāfi

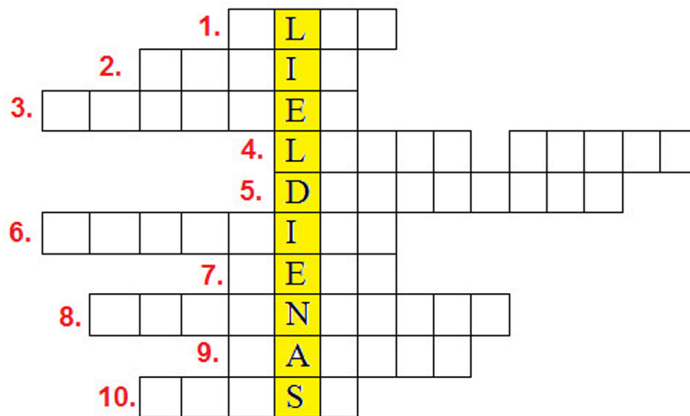
Kate Rozentāle, Dans Rozentāls

Korespondenti

Dārta Leimane, Edīte Savickaite,
Krista Mehanikova, Markuss Dzin-
tars, Elvīsa Riekstiņa, Katrīna Siļču-
kova, Elza Strēle, Zaiga Strelēviča

Konsultants

Zaiga Strelēviča

1. Svarīgākie Lieldienu atribūti ir ...
2. Bēmi tic, ka Lieldienu olas nes Lieldienu ...
3. Lieldienās izkar ...
4. Lieldienas sauc arī par ...
5. Lieldienās jāapēd 13 ..., lai būtu sārti vaigi.
6. Lieldienās peras ar ...
7. Olas ripina pa ...
8. Lieldienās sacenšas olu ...
9. Lieldienās ... māju un pagalmu.
10. Lieldienu zaķis olas ...

Ja ir kāds komentārs, jautājums
vai idejas avīzes uzlabošanai, tad
iesūtiet tās skolas avīzes e-pastā
solutionspva@gmail.com
vai tweetojiet uz
@SolutionsPVA

